లాకర్ నెం-112

-తుర్లపాటి రామానుజరావు

ఒక్క మాట

అవును ఒక్కటే మాట!

“ఈ నవలలోని పాత్రలూ, సన్నివేశాలు అన్నీ కల్పితం. సదర్భానుసారంగా ఊళ్ళ పేర్లు లాంటివి కొన్ని తీసుకోవడం జరిగింది తప్ప, ఈ కథ కేవలం నా స్వంత సృష్టి.” – ఇది మామూలుగా అందరు రచయితలూ, ముఖ్యంగా డిటెక్టివ్ నవలా రచయితలూ చెప్పేది. ఇది మాత్రమే కాకుండా, నేను ప్రత్యేకంగా “ఒక్క మాటంటూ” చెప్పేది మరొకటుంది.

అసలు ఈ డిటెక్టివ్ నవల ఎలా మొదలు పెట్టానో, బ్యాక్ గ్రౌండ్ వివరించడమే ఈ ఒక్క మాట. మొదట ఈ కథ ఒక మామూలు కథగా పుట్టింది. దీన్ని డిటెక్టివ్ నవలగా రాస్తే ఎలా ఉంటుందని అనుకోకుండా వచ్చిన ఒక ఐడియా ఈ కథ జీవితాన్నే మార్చేసింది. వారసత్వం నా వెన్ను తట్టింది. మా అన్నయ్య నాగేశ్వరరావు, విశ్వభరత్ పేరుతో, 300లు పైగా డిటెక్టివ్ నవలలు రాసిన రచయిత. అతని రచనా సామర్థ్యం అమోఘం. తను రెండు నవలలు ఒకేసారి డిక్టేట్ చేస్తూ రాయించడటం నేను చాలా సార్లు చూశాను. ఆర్థికంగా అతనికి సహాయ పడ్డానే కానీ, అతని రచనల్లో ఏనాడు నేను తలదూర్చలేదు. నా చదువు, ఆ తర్వాత నేనూ, నా బ్యాంకు ఉద్యోగం-అదే నా జీవితం. ఆ తర్వాతెప్పుడో, కొన్ని కథలు, అప్పుడప్పుడూ మాత్రమే రాశాను. కథలు రాయడంలో కూడా, నేనేమీ చెయ్యి తిరిగిన వాణ్ని కాదు. మామూలు కథలు రాయడం వేరూ, డిటెక్టివ్ కథలు రాయడం వేరు. కథ కంటే, డిటెక్టివ్ నవల రాయడం మరింత కష్టమనే నా అభిప్రాయం. ప్రథమ ప్రయత్నం ఒక డిటెక్టివ్ నవల రాయడం కష్టమే అయినా, ఇది మాత్రం నేనెందుకు రాయలేనని ఒక పట్టుదల నా చేత ఈ ప్రయత్నం చేయించింది. నవలలో కొంత ముందు కథ మాత్రమే చదివి, పూర్తిగా రాయమని ప్రోత్సాహించిన మిత్రులు శ్రీ కిరణ్ ప్రభ గారికి నా చేత ఈ నవల రాయించిన క్రెడిట్ దక్కుతుంది.

ఈ నవలలో కొన్ని చోట్ల నాకు సలహాలిచ్చిన నా మిత్రుడు కమలాకర్ తమ్ముడు లాయరు దుర్గాప్రసాదు గారికి, మరొక లాయరు మిత్రుడు మనోహరు బాబు గారికి ప్రత్యేక కృతజ్ఞతలు.

రామానుజ రావు.

(ప్రారంభం)

“తప్పుకోండి, తప్పుకోండి” పోలీసులు వెనక్కి నెట్టేస్తుంటే, మూగివున్న జనం ఇనస్పెక్టరుకు త్రోవ ఇచ్చారు. రోడ్డు పక్కగా పడి వున్న శవాన్ని చూసి ఇనస్పెక్టర్ ప్రసాద్ పక్కనున్న కానిస్టేబులుకు సైగ చేశాడు.

కానిస్టేబులు నేలమీద ముడుచుకుని పడిపోయిన శవం వెల్లకిలా తిప్పాడు. కొద్దిగా మాసిన గడ్డంతో, ప్యాంటూ, చొక్కా వేసుకుని వున్నఆ మనిషి చూడటానికి మధ్య తరగతి వాడిలా వున్నాడు. వేసుకున్న బట్టలు అంత ఖరీదైనవి కాకపోయినా, మరీ తేలికరకం కాదు. కింద పడడం వల్లనేమో కళ్ళజోడు

అద్దం ఒకటి పగిలింది. అంటే, అతను అకస్మాత్తుగా కిందపడి చనిపోయి ఉండాలి. ఎడమ చేతి మణికట్టు మీద పెద్ద పుట్టు మచ్చ వుంది. పక్కనే ఒక చేతి సంచి పడి వుంది.

ఇనస్పెక్టర్ చుట్టూ చూశాడు. గుడి మెట్ల క్రింద కొన్ని ఖాళీ క్యారేజీ గిన్నెలు వున్నాయి. అప్పుడే అందరూ భోజనాలు చేసినట్లుంది, దూరంగా పారేసిన ఎంగిలి ఆకులు కుక్కలు పీక్కుతింటున్నాయి. కొంత దూరంలో కొన్ని ఆటోలు, తోపుడు బళ్ళూ ఆగి వున్నాయి.

"ఎవరు చూశారీ శవాన్ని ముందు? ఇతన్ని ఎవరన్నా తాకారా?" అందర్నీ కలియచూస్తూ ప్రశ్నించాడు ఇనస్పెక్టర్ ప్రసాద్.

వాళ్ళంతా రెక్కాడితే గానీ, డొక్కాడని వాళ్ళే. వాళ్ళలో కొంతమంది అడుక్కుతినే వాళ్ళు కూడా వున్నారు. అక్కడ అనుమానించదగ్గ వాళ్ళెవరూ కనిపించలేదు అతనికి.

"మేమెవరం ముట్టుకోలేదండి" అందరూ భయం భయంగా జవాబిచ్చారు.

అక్కడ మూగి వున్న జనంలోంచి ఒక వ్యక్తి ముందుకు వచ్చాడు.

"నువ్వేనా ఇతన్ని ముందు చూసింది? నీ పేరూ?" ప్రశ్నించాడు.

"అవునండయ్యా! నా పేరు నాగేసండీ" జవాబిచ్చాడు.

"ఏం చేస్తుంటావు?" ప్రశ్నించాడు.

"నేను ఆటో రిక్షా తోలుతుంటానండి. ఈయన ప్రతి గురువారం, శనివారం ఇక్కడ మా అందరికీ భోజనాలు పెట్టి పోతాడండీ. ఇవాళ కూడా అలాగే మా అందరికీ భోజనాలు పెట్టాడండి. మేము చేతులు కడుక్కుని, ఇవతలికి వచ్చి చూసేసరికి, పడిపోయి ఉన్నాడండి". ఔనన్నట్లు తలాడించారందరూ.

"పేరేమిటో, ఎక్కడ వుంటాడో ఏమైనా తెలుసా?" అడిగాడు మళ్ళీ.

"తన పేరు రాఘవ రావని ఒక సారి అడిగినప్పుడు చెప్పాడండి. ఎక్కడుంటాడో మాకు తెలవదండి".

"చనిపోయాడని మీకెలా తెలిసింది?"

"ఆ బాబలా పడిపోయే సరికి, వెంటనే గుడి పక్కనే వున్న డాక్టరు గారిని తీసుకు వచ్చామండీ. అప్పటికే చనిపోయారని డాక్టరుగారు చెప్పారు".

"ఎవరా డాక్టరు?" ప్రశ్నించాడు ఇనస్పెక్టరు.

ఇంతలో ఒక మనిషి వెళ్ళి డాక్టరును తీసుకు వచ్చాడు. డాక్టర్ శివరామప్రసాద్ చాలా మంచి వాడు, పేదవాళ్ళకు ఉచితంగా వైద్యం చేస్తాడని పేరు.

అతన్ని చూస్తూనే ఇనస్పెక్టరు "ఓ నమస్తే డాక్టరు గారు, మీరేనా ఇతన్ని చూసిందీ?"ప్రశ్నించాడు.

"అవునండీ, నేను నాడి పట్టుకు చూసే సరికి, అప్పటికే ప్రాణం పోయింది. నేనే మీకు ఖబురు పెట్టమని చెప్పాను".

"మీరు ఇదివరకు ఇతన్నెరుగుదురా?" డాక్టరు గారిని ప్రశ్నించాడు.

"ఇలా వారంలో రెండు రోజులు బీదవాళ్ళకు భోజనం పెడుతుండటం చూశాను. అప్పుడప్పుడూ, నేను కూడా అన్నదానం కోసం అయిదారు వందలు అతనికి ఇచ్చి పంపిస్తుండే వాడిని. మొదట్లో ఒక సారి పేరూ, ఊరూ అడిగాను. తన పేరు రాఘవ రావనీ, ఊరు బందరనీ చెప్పాడు. అంతకంటే వివరాలు అతను చెప్పలేదు, నేను అడగనూ లేదు."

"సరే లెండి, అవసరం అయితే, మీరు ఒక సారి స్టేషనుకు రావాలి" అన్నాడు ఇనస్పెక్టరు.

"అలాగే" అని చెప్పి డాక్టరు వెళ్ళిపోయాడు.

కానిస్టేబులును పిలిచి, శవం పక్కనే వున్న చేతి సంచీ తెప్పించి చూశాడు. సంచిలో ఒక డైరీ తప్ప ఏమీ లేవు. ఫోటోగ్రాఫర్ ఫోటోలు తీసాక, శవాన్ని పరీక్షకు పంపాడు. అక్కడ వున్న విలేఖర్ల ప్రశ్నలకు, "వివరాలు ఇంకా తెల్సుకోవాల్సి ఉంది. అతని పేరు రాఘవరావని మాత్రమే తెలుస్తోంది. పేపర్లో న్యూస్ వేస్తే, వివరాలేమైనా తెలుస్తాయేమో చూడాలి" జావాబు చెప్పి పంపేశాడు.

"ఈ సంచీ ఎవరైనా ఇంతక్రితం చూశారేమో కనుక్కో. ఈ సంచీని కూడా ల్యాబ్ కు పంపి, దీనిమీద వేలిముద్రలు ఎవరెవరివి ఉన్నాయో పరీక్ష చేయించు" కానిస్టేబులుకు చెప్పి, ఇనస్పెక్టరు డైరీ తీసుకుని స్టేషనుకు వచ్చేశాడు.

స్టేషనులో పనంతా చూసుకుని ఇంటికి వెళ్లేందుకు బయల్దేరాడు ప్రసాద్. బయటకు వచ్చాక, పొద్దుటి కేసులో శవం పక్కన చూసిన డైరీ గుర్తొచ్చింది. కానిస్టేబులుని పిలిచి, టేబుల్లో పడేసిన డైరీ తీసుకురమ్మన్నాడు. జీపు ఇంటికి చేరేలోగా ఒకసారి పేజీలన్నీ తిరగేశాడు. అతని పేరు, వూరు తప్ప మరే విషయాలు రాసి లేవు. పేజీలన్నీ ఖాళీగానే వున్నాయి. మరి ఇలాంటి డైరీ ఎందుకు తెచ్చుకున్నాడో? డైరీ పక్కన పడేయబోతుంటే, అనుకోకుండా ఒక చోట బ్లాక్ ఇంకుతో ఏదో రాసి వుండడం గమనించి, వెంటనే ఆ పేజీ తెరిచాడు. యారో మార్కులతో కొన్ని అంకెలు కలిపి, చిత్రమైన రాత కనబడింది. 'ఇదేమిటో ఆలోచించాల్సిందే' అనుకుంటూ ఆ పేజీ దగ్గర మడత పెట్టి, డైరీ తన బ్యాగ్గులో పడేశాడు.

"ఎమ్మెల్యే గారూ!" పిలుపు విని మెట్లెక్కుతున్న సుదర్శన్ వెనెక్కి తిరిగి చూశాడు.

సర్పంచి వేణు మాధవ్ అతన్ని కలుసుకోవాలని గబగబా మెట్లెక్కి వస్తున్నాడు.

అతన్ని చూడగానే మొహం చిట్లించాడు సుదర్సన్.

సర్పంచిగా ఎన్నికైనది మొదలు, ఇతను నిధుల కోసమనో, మరొకటనో, తనని కలుస్తూనే వున్నాడు. వేణు మాధవ్ కుర్రాడు. ఏదో చెయ్యాలనే తపనతో వున్నాడు. తను ఎమ్మెల్యే ఎన్నికలో గెలవటానికి అతను చాలా వరకు కారకుడు. ఆ కృతజ్ఞత తోటే ఇన్నాళ్ళూ అతనికి మద్దతునిస్తూ వచ్చాడు.

అయితే, ఇప్పుడు పరిస్థితులు మారాయి. గత కొద్ది కాలంగా, తన అనుచరులు అతనికి సహాయం చెయ్యడంపై కినుకతో వున్నారు. మరో ఏడాదిలో అసెంబ్లీ ఎన్నికలు రానున్నాయి. వేణు మాధవ్ కున్న మంచి పేరును బట్టి, అపోజిషన్ పార్టీవాళ్ళు రేపు అతనినే తనకు పోటీగా నిలబెట్ట వచ్చు. ఇంకా అతనికి సపోర్టు ఇచ్చి నందువల్ల వూరిలో ఏ మంచి పని జరిగినా, అతని ఖాతాలోకే వెళ్ళే అవకాశం ఇచ్చినవారమవుతామని, తన అనుయాయులంతా ఒకటికి పదిసార్లు గోల చెయ్యడంతో సుదర్శన్ ఆలోచనలో పడ్డాడు.

ఈ సంవత్సరం వర్షాలకు, ఊరిలోని ప్రభుత్వ పాఠశాల ఆరోతరగతి గది గోడ నాని, కూలిపోయింది. అదృష్టవాశాత్తు ఆ సమయానికి స్కూలు వదిలేయడం వల్ల, ఎవరికీ ఏ హానీ జరగలేదు. గత కొన్ని నెలలుగా, వేణు మాధవ్ స్కూలు బాగు చెయ్యాలని నిధుల కోసం తనవెంట పడుతున్నాడు. ఆ నిధులు తనే శాంక్షను చేయించినట్లు ప్రజలలో బలంగా గుర్తింపు రావాలనీ, అందుకోసం కొంతకాలం పన్లు జరగకుండా ఆపాలని అతని శ్రేయోభిలాషులు నొక్కి చెప్పడంతో, సుదర్శన్ సర్పంచితో మునుపటి లాగా కలవడం లేదు.

బాగా దగ్గరికి వచ్చేదాకా అతన్ని చూడనందుకు అనుచరులపై చిరాకు పడ్డాడు సుదర్శన్.

ఇక తప్పదనుకున్నాడో ఏమో " ఏమయ్యా, వేణు , బాగున్నావా?" అడిగాడు మొహంపై చిరునవ్వు పులుకుని.

"తమరి దయ వల్ల బాగానే వున్నాను. మనూరి స్కూలు విషయం మీకు గుర్తు చేద్దామని..." అడిగాడు వేణు.

"నాకు గుర్తు లేకపోవడమేమిటి? దానికోసమే మొన్న విద్యా శాఖ మంత్రి గారి అపాయింట్మెంట్ తీసుకున్నాను కూడా".

"అయితే, మంత్రి గారికి మన స్కూలు విషయం చెప్పారన్నమాట!" ఉత్సాహంగా అడిగాడు వేణు.

"అన్నీ అనుకున్నట్లు జరిగితే ఇంకేం? ఆ రోజు అపాయింట్మెంట్ సమయానికి ముందుగానే నేను వారి ఆఫీసుకు వెళ్ళి కూర్చున్నానా, మరో పది నిముషాల్లో వస్తారనగా, ముఖ్యమంత్రి గారి నుంచీ ఖబురు వచ్చింది, హడావుడిగా వెళ్ళిపోయారు. ఆ రోజు నుంచీ, ఇవాల్టి దాకా మళ్ళీ అపాయింట్మెంట్ దొరకలేదు. ప్చ్! ఏం చేస్తాం! "

"సరే, కానివ్వండి మనం చెయ్యగలిగింది చెయ్యడమే! మరొక సారి ట్రై చెయ్యండి సార్!" బాధ పడుతూ అడిగాడు వేణు.

"అలాగే, నువ్వు నాకు చెప్పాలటయ్యా, అది నా బాధ్యత" అంటూ గబగబా ముందుకు వెళ్ళిపోయాడు సుదర్శన్. వేణు వంక వంకరగా నవ్వుతూ చూసి, ఎం ఎల్ ఏ ను అనుసరించారు అనుచరులు.

అతని చుట్టూ ఉన్న అనుచర వర్గంలోని వాళ్ళంతా అకారణంగా తనపై కత్తికట్టిన వాళ్ళే అవడంతో, ఇప్పుడు ఏం.ఎల్.ఏ. వెంట వెళ్ళినా ప్రయోజనం లేదని వెనక్కి తిరిగాడు వేణు.

“జనార్ధనరావ్,

ఇదే నా చివరి హెచ్చరిక! నువ్వు నీ తప్పు దిద్దుకోక పోతే, కుక్క చావు చస్తావు. నిన్ను ఎవడూ రక్షించలేడు.

ఇట్లు

ప్రపంచ పోరుడు”

చదివి కాగితాన్ని అటూ ఇటూ తిప్పి చూశాడు ఇనస్పెక్టర్ నిశ్చల్. ఆ రెండు ముక్కలూ తప్ప మరేం రాసిలేదు ఆ కాగితంలో. ఉత్తరం తాలుకూ కవరును మరొక సారి పరీక్షించాడు. అడ్రసు నీటుగా టైపు చేసి వుంది.

“ఈ కవరు మీకు ఎవరిచ్చారు?” మళ్ళీ అడిగాడు.

“ఎవరో నా కిమ్మని ఇచ్చారంటూ ఒక కుర్రాడు తీసుకొచ్చి, ఇచ్చి పోయాడు. ఆ అబ్బాయేవరో నేనింత వరకూ చూడలేదు” జవాబిచ్చాడు జనార్ధనరావు.

జనార్ధనరావు ఆ వూరిలో ప్రముఖ వ్యాపారి. పోలీస్ కమీషనర్ గారికి మంచి స్నేహితుడు.

“ఇదే మొదటి సారా? లేక, అంతక్రితం కూడా ఇలాంటి హెచ్చరికలు వచ్చాయా?” అడిగాడు సర్కిల్ ఇనస్పెక్టర్ రఘువీర్, నిశ్చల్ అందించిన ఉత్తరం తెరిచి చూస్తూ.

“ఇది రెండోదండి! ఇంతక్రితం ఇలాంటిదే ఒక ఉత్తరం వచ్చింది. అయితే, ఎవడో పిచ్చాడు రాసిందని నేను లెక్కపెట్టలేదు” అంటూ తన జేబులోంచి మరొక ఉత్తరం తీసి ఇచ్చాడు.

రఘువీర్ ఆ ఉత్తరం కూడా పరీక్షగా చూశాడు. రెండింటిలో ఒకటే చేతి రాత. అంతకంటే, చెప్పుకోదగ్గ క్లూ ఏమీ దొరకలేదు. నిశ్చల్ అతని దగ్గర కంప్లైంట్ తీసుకున్నాడు. కమీషనర్ ఫోను చేసి, గట్టిగా చెప్పడంతో రఘువీర్ అతనింటికి కాపలా ఏర్పాటు చేయమన్నాడు.

“ఇద్దరు కానిస్టేబుల్లు మీ ఇంటి దగ్గర సెక్యూరిటీగా వుంటారు. ఈ ప్రపంచ పోరుడ్ని పట్టుకునే దాకా, మీరు బయట ఊళ్లకు ఎక్కడికీ వెళ్ళకండి. మీకేం భయం లేదు, ఇక నిశ్చింతగా వుండండి” అని చెప్పి పంపేశాడు నిశ్చల్.

“ఏయ్, ఒన్ నాట్ టు అండ్ ఒన్ నాట్ త్రీ, మీ ఇద్దరి డ్యూటీ ఇవాల్టి నుండీ జనార్ధనరావు గారి ఇంటి దగ్గరే. నాకు ఎప్పటికప్పుడు అక్కడి విషయాలు చెప్పాలి. ఇది కమీషనరు గారి పర్సనల్ కేసు. జాగ్రత్త!” హెచ్చరించాడు రఘువీర్.

ఇనస్పెక్టర్ నిశ్చల్ వంక చూసి చెప్పాడు.

“నిశ్చల్, నేను రేపటి నుంచి సెలవులో వెడుతున్నాను. మా అబ్బాయి పెళ్ళి, నీకు తెలుసుగా? జనార్దనరావు గారి విషయంలో కమీషనరు గారు ప్రత్యేకంగా చెప్పారు, జాగ్రత్తగా చూసుకో. ఏ కాస్త తేడా వచ్చినా కమీషనరు గారు ఫైర్ అవుతారు” హెచ్చరించి వెళ్ళిపోయాడు.

నిశ్చల్ తల ఊపి మళ్ళీ తన పనిలో పడ్డాడు. ఒకటి, రెండు దొంగతనం కేసులు ఎంక్వయిరీ చెయ్యాల్సి వుంది. వాటి గురించి కూడా పై నుంచీ ఫోన్లు వస్తున్నాయి. మళ్ళీ ఇప్పుడు ఇదొకటి. ఉన్న వాళ్ళలో ఇద్దర్ని డ్యూటీలో బయటకు పంపాలి. రేపు ఒక దొంగతనం కేసులో, దొంగను కోర్టులో హాజరు పరచాలి. అక్కడి తతంగం అయ్యాక మళ్ళీ స్టేషనుకు తీసుకొచ్చి లాకప్పులో పెట్టాలి. సూపరింటెండెంట్ ఆఫీసుకు ఫోన్ చేసి, పరిస్థితి వివరించి ఒక ఇద్దరు కానిస్టేబుల్సును పంపాల్సిందిగా కోరాడు. వాళ్ళు కొన్ని ప్రశ్నలడిగి, చివరికి సరే అన్నాక ఇంటికి భోజనానికి వెళ్ళాడు.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments